

OPPO BDP-105D

A 2012 év őszén debütált 105-ös - mint a cég csúcsmo­dellje – nem sok kívánnivalót hagyott maga után. Erős hardverhez, stabil műkö­ és ami a legfontosabb, kitűnő kép és hangminőség társult, de a szolgáltatások is bőségesek voltak. A 105-ös nem egy rövid sikertörténetnek tűnt, inkább egy olyan készüléknek, amelynek stabilan helye van a piacon. A mostanában piacra került 105D egyértel bizonyítéka ennek.

Már a neve sem véletlenül maradt meg, mindössze egy betűt biggyesztettek mögé, pedig nyugodtan nevezhetnék akár 107-nek is, ha a dizájnon egy kicsit változtattak volna. Ennek nyilván nem volt értelme, a szép, lágy vonalú front még évek múltán sem válik vizuálisan elavulttá. Hogy akkor mit jelent a „D” betű? A Darbee video processzorra utal, amit a készülékbe integráltak.

Aki alaposabban végignézi a specifikációt, tapasztalni fogja, egyszerre kaptunk és veszítettünk is valamit, és ez első hallásra nem tűnik elhanyagolhatónak, ugyanis a Marvell Kyoto-G2H video processzora az, amitől itt el kell búcsúznunk.

De nézzük részletesen.

Audio

Egy hifistának még az A/V berendezésekben is a legfontosabb a hang minősége. A 105-ös sikere talán éppen a kitűnő audio szekció m ennyire „zajos”, ez szerencsére a Darbee verzióban sem változott. Az egyik lényegi elem a SABRE³² Reference ES9018 DAC, amely kifejezetten high-end alkalmazásra fejlesztettek, és a legmagasabb igényeket is kielégíti. Az Oppo ebből mindjárt kettőt is beépített, eg a dedikált (XLR csatlakozásokkal is ellátott) sztereo, másikat a 7.1 kimenet kapta meg. Az XLR kimenetek valódiak, vagyis a jelút is szimmetrikus, annak minden járulékos előnyével (pl. közös módusú zajelnyomás). Ezt csak azért emelem ki, mert gyakran hallani olyan véleményeket, hogy az XLR kábellel sem jobb a hang, ilyenkor érdemes gyanúval élni, mert sok esetben csak a kimeneten alakítják a szimmetrikussá. Ez mitől is lenne jobb?

S ha már a DAC-nál tartunk, a 105D másik lényeges újdonsága az, hogy USB-n keresztül, külső DAC-ként tud működni, támogatva a manapság egyre népszerűbb DSD formátumot (DSD64, DSD128 vagy DSD 2x) is, ezzel egy újabb készülék szerepét is betölti. A DSI jelenkor zenei Szent Grálja, a jövő egyik nagy ígérete. Nagy tartalékokkal rendelkezik még ez a formátum, egyre több gyártó készíti felkészülteiket ezek támogatásával. Reméljük, a zenei kiadók is tartják majd a lépést és kínálnak ilyen formátumban is sok jó zenét. Ne felejtsük el a CD játszóként való alkalmazást sem, mert a 105-re e téren is számíthatunk. Elektronikai oldalról a fentiek tükrében ez érthető is, de a masszív, pontos lemezmeghajtó egység fontossága sem lebecsülendő. A pontos kiolvasás érdekében a dobozrezonancia csillapítására is odafigyeltek, a meghajtó pedig a legoptimálisabb pozícióban, középen kapott helyet, működése lágy és nagyon csendes. „Az vagy, amit megeszel”, tartja a mondás, és ez átfordítható az elektronikák világára is. Ami az embernek az étel, az a készülékeinknek a tápfeszültség, minél tisztább, finomabb, annál jobb. Az OPPO tápegysége masszív, túlméretezett és gondosan árnyékolt toroid transzformátorra épül, fokozatonkénti stabilizálással és szűréssel, így nem csak tiszta, de egymásra hatástól mentes tápellátás biztosítható. Az „intim” zenehallgatás kedvelői bizonyára értékelni fogják a kitűnő minőségű fejhallgató erősítő fokozatot, amely közvetlenül a SAC DAC kimenetéről táplálkozik. Az Oppo nem kevesebbet állít, minthogy ez a fokozat az önálló készülékként árusított füles erősítővel vetekszik.

Video

Ami a képet illeti, a nagyszerű és egyben látványos „Darbee Visual Presence” technológia jött, a szintén szenzációs Qdeo processzor peccsment. Vajon megérte a csere? Kiderül hamarosan. A szolgáltatások változatlanok maradtak, vagyis két be-, és két kimeneti HDMI aljzatunk van, a front bemenet „MHL” link. 4k felbontással és 3D átalakítással, ill. a Darbee effekttel „turbózzhatjuk” fel az alapból is korrekt képi élményt, a három extra közül számomra az utóbbi tűnik jelenleg a leghasznosabbnak, az önálló külső egységként kapható Darbellel szerzett tapasztalatok után. A Darbee effekt lényege, hogy a képtartalmat valós időben „manipulálja”, mélységélességgel, árnyékokkal és a kontraszttal játszik, és valóban látványos hatást varázsol a vászonra/képernyőre. A távszabályzóról menüben való navigáció nélkül, közvetlenül aktiválható, szabályozható a hatás.

A „hálózatos” szolgáltatások nem változtak, a 105D, mint médialejátszó továbbra is használható darab, persze kompromisszumokkal. Mindentudó, korlát(ozás)mentes médialejátszót keres, az továbbra sem az Oppo-ban találja meg partnerét, de átlagfelhasználóként (kis kompromisszumkészséggel) már teljesen megfelelő lehet. Hálózatról, NAS-ról, ill. külső tárolóról nézgethetünk fényképeket,

hallgathatunk zenét vagy lejátszhatunk filmeket, ez utóbbi felhasználás ütközhet korlátozásba az ISO fájlformátumok esetében. Az ok nem az Oppo műszaki alkalmatlansága, hanem a Blu-ray licenc másolásvédelmi feltételei.

Az online szolgáltatások széles skálája – mint pl. a Netflix, VUDU, CinemaNow, Pandora, Rhapsody – áll rendelkezésünkre, de sajnos hazánkban még ezek nem elérhetők, így hát zenei és filmanyagok a Youtube-ról, a fényképek a Picasa-ról elérhetők online. A hálózati csatlakozás kábelen ill. wifin is lehetséges, ehhez USB adaptert tartozékként mellékelnek a készülékhez.

A kezelhetőség kérdése egy ekkora tudású gép esetében kulcsfontosságú, az Oppo ehhez remek távvezérlőt készített. Ideális, tenyérbei méretű, nagy gombokkal rendelkezik, a háttérvilágítás pedig megkönnyíti a sötétben való használatot. Az iOS-re, Androidra letölthető MediaControl applikáció a kezelhetőség biztosítása mellett részletes információkat nyújt az elérhető tartalmakról is (track lista), segítségével pl. a zenei lejátszás során elkerülhető a TV használata.

Kép

A „sima” 103-as és 105-ös Marvell processzora jelentős tényező volt a modellek sikerében, nyugodtan kijelenthető, hogy ezek képminősége a kategória csúcsát jelentette. A Darbee processzor szintén zseniális, különálló változatát már korábban, sikerrel próbára tettük. A 105d-ben tehát Marvell ment, Darbee jött. Az igazán Pazar képi élményt nyújtó „Life Cycles” című, kerékpáros témájú film alaposan megdolgoztatja a processzort, közben rengeteg olyan képet látunk, ami tökéletesen alkalmas a készülék képességeinek megítélésére. Darbee effekt nélkül is gyönyörű a kép, szép természetes színekkel. A 1080p felbontás 2 m-es vásznon pixelmentes, tű é ábrázolást tesz lehetővé, a gyors mozgások lekövetése hibátlan. Nem lehet belekötni az árnyalati felbontásba sem, jól elkülönülnek a s részek, de nem ég be a kép a fák között átszűrődő fénytől sem. Ez mindenesetre megnyugtató, mert pont ilyen emlékek maradtak benn a 105-ös tesztje után is.

A távvezérlőről közvetlenül elérjük a Darbee kezelőgombjait, kiválaszthatjuk az effekt módot és mértéket. Jelen esetben az 50%-os értékig semmiféle negatív jelleg nem tapasztalható, pozitív annál inkább. Az élesség nagyságrendileg nő, ezzel együtt érzésre a felbontás is magasabbnak tűnik. Az erdő fái, fatörzsei közül néhányat kiemel, úgy látszik, mintha a vászon előtt állnának, az egész kép eleve érdekesebb lesz az effekt bekapcsolásával. A mélységélességgel játszó, szűk területre fókuszált képkockák sokkal hatásosabbak, mivel élesre komponált terület most hatásosabb, feltűnőbb. Az erdő mélyén elterülő, a képen már kissé összefolyó avar szinte minden egyes levele a lehullott faágakkal együtt elkülönülten láthatóvá válik, némi 3D effekttel megfűszerezve.

A teszt persze úgy lett volna igazán szemléletes, ha a 105 és 105D egymás mellett mutathatta volna meg tudományát, de erre most nem volt mód. Mivel nem tudom megfogalmazni, mitől lenne jobb az imént látott kép, maradjunk annyiban, a 105D képe maximalista, min igényt kielégítő.

Hang

A teszthez a norvég 2L kiadó repertoárjából válogattam, főképp DSD128-as anyagokat. Természetesen hagyományos módon, az Oppo lemezfiókjába is helyeztem zenéket, CD-t és SACD-t egyaránt, hiszen a BDP 105D egy rendkívül sokoldalú forráskészülék!

Elsőként a Gipsy Kings „Roots” című lemeze került a lejátszóba. 16 bit, semmi extra, csak éppen egy nagyon jó felvétel, minőségi zen. Az Oppo dedikált sztereó analóg kimenete szabályozható hangerejű, így egy végfok is elég a működéshez. Apró lépésekben állíthatjuk

aktuális állapotot kikapcsolás után is megőrzi. Bezzeg az utoljára hallgatott forrást (jelen esetben az USB-s DAC-ot) nem! Bekapcsolás után végig kell lépkedni a távirányító segítségével a források között... Bosszantó. Visszatérve a Roots-ra, nagyon tiszta és energikus hangfogadott, pedig kicsit tartottam a Sabre chip máshol tapasztalt szárazságától. Alaptalanul. Kellően ízes, de nem színezett volt a hang, az utolsó három track különösen jól mutatta mindezt. A lemeztálca finoman siklott, mégis megnyugtató volt hallani a páncélajtó szerű záródást, utána pedig a gyors beolvasást. Vivaldi Négy Évszakja került a tálcára, a zseniális zenemű méltó társra lelt az Oppo személyében. A halk részeket is kellő energiával, kimagaslóan jó felbontással jutalmazta, fátyolosságnak nyoma sem volt, annak ellenére hogy a szalagzaj (AAD lemez) mindvégig jelen volt. Cserébe kapunk egy jókora adag természetességet, dinamikát, jól esik az ilyen, valljuk be.

A második körben USB-n létesítettem kapcsolatot a laptopommal, amelyet egy rövid illesztőprogram telepítés követett, az egész gyors lezajlott. Lefutva a kötelező kúröket (Windows hangkártya beállítások, Foobar konfigurálása az új Oppo DAC-hoz, stb...) kezemből vettem a táblagépet, kényelmesen elhelyezkedtem, majd jött az első lemez: Ray Brown Trio „Soular Energy”. Ez még nem DSD, sima FLAC-ben mentettem le a lemezzel, a Concord Jazz viszont garancia a minőségre, használok is sokszor ennek okán. Nyílt és tiszta, fű és fátyolmentes a kis színpad, mégsem mondanám, hogy intim a hangulat, lehangoló ez a hármast az Oppón. Stílust váltok, Vangelisre vágyom, már indítom is a Szárnyas fejvadász filmzenét, kivételesen a végéről kezdve, a „Blade Runner” és a „Tears in Rain”. Precízen rajzolja fel a hangokat a gép, lötyögésnek nyoma sincs, kis és nagy hangerőn is konstans, felbontása kiemelkedően jó! Nem lőtte el még minden puskaporát a 105D, mert most jön csak a java, a DSD. Sejtethető, hogy nagy alakítás következik, így is lett. Mozart D major – Allegro hegedűkoncertje (Marianne Thorsen / TrondheimSolistene) 5.6448 Mbit/s-os (DSD128) sáv szélességen lenyűgöző atmoszférát teremtett a szobában. Ritkán hallani ennyire valóságosnak a hegedűt, minden hangnak igazi teste, a művésznő jelenléte pedig tapintható volt! Maradva a komolyzenénél, de megnövelve az előadók létszámát, Benjamin Britten „Simple Symphony”-ja következett (Op. 4, TrondheimSolistene), DSD128-ban. A zenekar tömege, ereje megmutatta magát, a halk és hangos részek váltakozása soha nem volt bántó, ha kellett, lágyan ívelték át a tételek közötti hasadékokat, az attack-ok pedig elemi erővel sújtottak le, miközben egységes maradt az előadás.

Ajánlás

Lehet-e a jót még jobbá tenni? A 105D a bizonyíték rá, hogy igen. Néhány új, hasznos funkció, alapvetően változatlan külső és belső, az eredmény egy tovább finomodott, érettebb készülék, ami képben és hangban is felülmúlja elődjét. Az Oppo sztereó DAC részén kimondottan kellemes élmény. Egységes, hibáktól mentes, nagystílusú megszólalása jó alapot biztosít arra, hogy köré építsük ki szórakoztató rendszerünket. Én szívesen vennék egy, kimondottan csak zenehallgatásra tervezett Oppo-t, mondjuk Minimum néven. J

Ár: 489.000,- Ft

Forgalmazó: Audio Centrum

Műszaki adatok: <http://audiocentrum.hu/OPPO-BDP-105-D-blu-ray-jatszo--fekete->

